

Itineraris senyalitzats al Parc de la Serralada de Marina

GR 92 Sender del Mediterrani. De Tiana a Montcada i Reixac

Itinerari pedagògic del torrent de les Bruixes a Torribera*

SL-C 96 El Rocar*

SL-C 140 La vall de Pomar*

SL-C 141 De Torribera a Puig Castellar*

SL-C 142 El torrent de l'Amigó*

SL-C 143 Al voltant de Sant Pere de Reixac*

SL-C 144 La vall de Sant Jeroni de la Murtra*

SL-C 145 La vall de Montalegre*

SL-C 146 De la font de l'Alba a la Conreria

SL-C 147 De la font de l'Alzina al Puig Castellar*

SL-C 148 La font del Tort*

SL-C 149 De Sant Pere de Reixac al turó de les Maleses*

SL-C 150 De la Conreria al turó de les Maleses*

* Rutes circulars que tornen al punt d'inici

 Fullat disponible

Xarxa de Parcs Naturals

Opineu sobre els parcs

Gabinet de Premsa i Comunicació. Fotografies: Axiu XPN, D.L. B. 20174-2016. Paper procedent de fonts responsables amb el medi ambient.

Parc de la Serralada de Marina

ITINERARIS SENYALITZATS

SL-C 149

© Toni Navarrete

De Sant Pere de Reixac al turó de les Maleses

Diputació de Barcelona | Àrea de Territori i Sostenibilitat

Espais Naturals i Medi Ambient
Gerència de Serveis d'Espais Naturals
Comte d'Urgell, 187. 08036 Barcelona
Tel. 934 022 428
xarxaparc@diba.cat · parcs.diba.cat

Diputació de Barcelona

Xarxa de Parcs Naturals

Parc de la Serralada de Marina

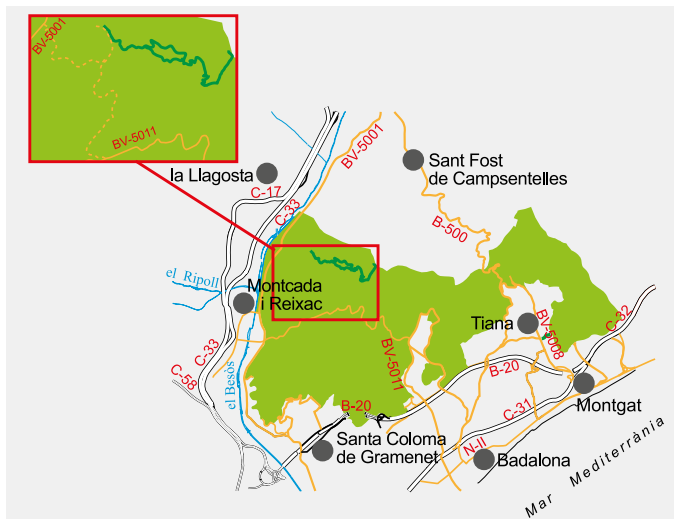

© Itziaki Relanzón

Un espai natural protegit envoltat de civilització en què el paisatge humà s'endinsa muntanya amunt entre ambients mediterranis

Malgrat la pressió humana, el parc conserva la fauna i la vegetació característiques. El lleure i l'educació formen la part més beneficiosa d'un espai que ha sabut compatibilitzar la natura amb el patrimoni històric a través dels anys.

Accés al punt d'inici

En cotxe

BV-5001 (carretera de la Roca) PK 8,9. Pista sense asfaltar fins a Sant Pere de Reixac, inici de l'itinerari.
BV-5011 (carretera de la Vallençana) PK 7. Pista sense asfaltar, que passa per Can Piquer, fins a l'inici de l'itinerari.

En autobús

Sagalès. Línia: Barcelona - Sant Adrià de Besòs - Granollers
– Sentit Barcelona-Granollers: ctra. de la Roca - camí de Can Fàbregas
– Sentit Granollers-Barcelona: ctra. de la Roca - Masia de Reixac
Des de la Masia de Reixac i el Tennis de Reixac (BV-5001) una pista ens conduirà a l'inici de l'itinerari (1.700 m)
TUGSAL. Línia: B12 Badalona (can Ruti) - Montcada i Reixac
Parada: camí de Can Piquer. Al cap de dos quilòmetres arribarem a l'inici de l'itinerari.

Característiques i recomanacions

Distància: 5,560 km

Desnivell: 307 m

Durada: 2 h

Dificultat: mitjana

Senyalització: blanca sobre verd, SL-C 149

Recomanacions:

- Porteu calçat adequat, gorra, aigua i prismàtics.
- No llenceu deixalles ni arrenqueu cap mena de planta.
- Procureu no destorbar la fauna.
- Respecteu l'activitat de les masies i explotacions agràries per on passeu.
- Vigileu amb la resta d'activitats que interaccionen en les pistes: trànsit de vehicles motoritzats, bicicletes, cavalls...

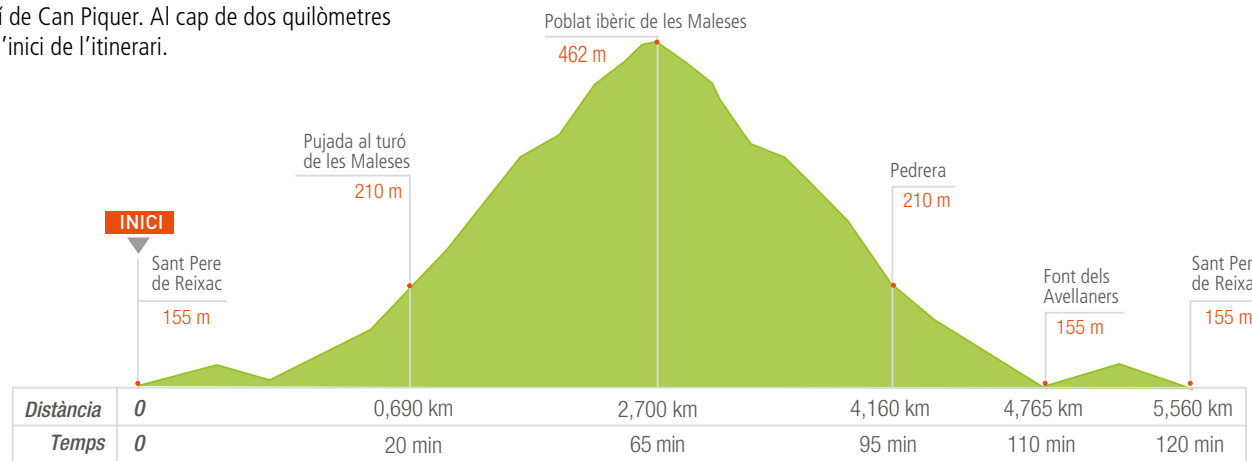
DADES PRINCIPALS

Any de constitució: 1996
Superfície protegida: 2.086 ha

MÉS INFORMACIÓ

Oficina del Parc de la Serralada de Marina
Ctra. B-500, km 6
08391 Tiana
Tel. 933 956 336
p.smarina@diba.cat

Al codi QR trobareu més informació sobre aquesta excursió.

Descripció de l'itinerari

Troblem la fita d'inici a l'església romànica de Sant Pere de Reixac **1**. La posició estratègica del conjunt, situat sobre un turó i a mig camí entre la plana vallesana i els cims de la serra de Marina, permet gaudir d'unes vistes exquisides.

Sant Pere de Reixac

Un cop hem sortit de Sant Pere de Reixac continuem per la pista de terra uns 150 metres fins que trobem una cadena que barra el pas a l'esquerra, la creuem i ens endinsem a poc a poc a la vall de Reixac. A mesura que avancem, se succeeixen diferents tipus de vegetació que inclouen arbustos i alzinars amb roure a les zones obagues. Quinze minuts després d'iniciar el recorregut, trobem un petit sender a mà dreta que ens indica l'ascens a les Maleses.

Pujada al turó de les Maleses

Aquest camí ens endinsa en un bosc de roures i alzines, però aviat el camí es comença a fer més dret i el bosc és substituït per una màquia baixa. Anem pujant fins que trobem un corriol, igualment estret, que creua davant nostre. El prenem cap a l'esquerra i continuem caminant per bosquets i àrees de bardissa. Finalment trobem una tanca que limita l'antiga pedrera de la Vallença. Estem en un punt carener de la serra de Marina que en èpoques de migració, com ara la tardor, és un lloc ideal per a l'observació d'ocells, especialment de rapinyaires **2**.

Seguim endavant, sempre amb la tanca a mà dreta i, ben aviat, ens desviem a l'esquerra per un caminet on hi ha uns esglaons de fusta. Seguint el camí, força costerut i pedregós, sense desviar-nos mai a la dreta, arribarem al poblat ibèric de les Maleses **3**.

Poblat ibèric de les Maleses

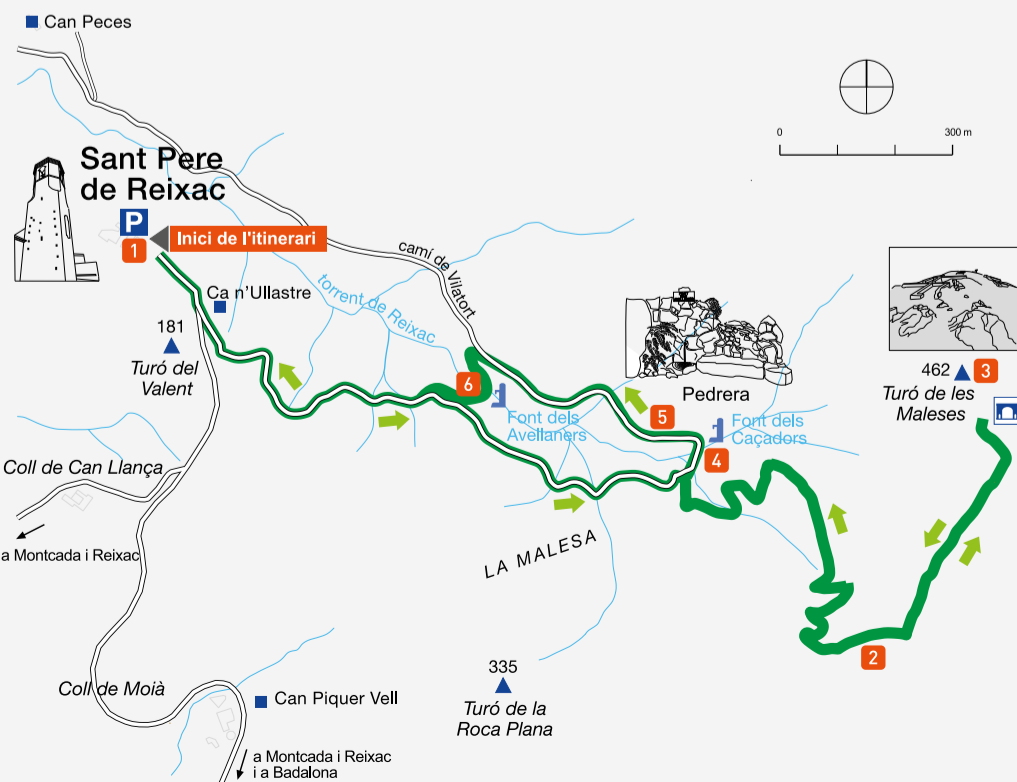
Des d'aquest punt podem gaudir d'una panoràmica espectacular que abasta part de Barcelona, Collserola, Montserrat, Sant Llorenç del Munt, els cingles de Bertí, el Montseny i la serralada litoral del Maresme així com Sant Pere de Reixac, al fons de la vall, i el riu Besòs, més enllà. Descendim pel mateix sender i en mitja hora tornem a ser a la pista forestal de la vall. Si la prenem cap a la dreta, passarem per davant de la font dels Caçadors **4** que, flanquejada per un roure i una alzina, resta amagada a la vora del camí. Aquest indret ombrívol i d'on brolla un raig d'aigua cristal·lina, atrau una munió de petits ocells que s'hi acosten per abeurar-se. Asseguts aquí, podem descansar abans de tornar a la pista; un centenar de metres més enllà, arribarem a una pedrera abandonada **5**.

La pedrera

Deixem la pedrera, continuem caminant per la pista i passem davant d'un roure isolat de dimensions considerables. Finalment, uns tres-cents metres enllà, girem a mà esquerra i seguim un sender senyalitzat que arriba a la font dels Avellaners **6**.

La font dels Avellaners

Reprenem el camí pel qual hem arribat, el seguim cap a la dreta i passem per darrera la font. Així, travessant el torrent de Reixac, anirem ascendint per un bosc amb grans exemplars de falgueres. Sortim de nou a la pista que en deu minuts ens porta a l'església, punt d'inici de l'itinerari.

Sant Pere de Reixac

Sant Pere de Reixac és un notable conjunt arquitectònic format per diferents edificis, el més antic dels quals és l'església romànica que data del segle x i va ser reconstruïda el 1376. Consta de dues naus, la més antiga és del segle x, i l'altra, més gran, del segle xii. Adossat a la nau principal trobem el campanar de planta quadrada que es converteix amb l'alçada en octogonal. La seva construcció correspon als segles xi i xii, encara que a la base hi queden les restes d'una construcció anterior. Als costats d'aquest conjunt hi trobem un petit cementiri i l'antiga casa de les religioses, que actualment ocupa la rectoria.

La vall de Reixac

L'orientació SE-NW a l'obaga, unida al fort desnivell i als antics usos humans de la vall de Reixac, afavoreix una gran diversitat d'espècies vegetals. A les àrees on les activitats agrícoles s'han abandonat perviuen algunes comunitats d'herbassars. Les màquies arbustives d'arboç, llentiscle, aladern i argelaga negra ocupen bona part de les àrees afectades pels incendis reiterats. Als indrets assolellats i eixuts, les estepes, el romaní i les gatoses resisteixen perfectament les dures condicions. La presència important d'alzina i roure i alguns exemplars de surera ens recorda que les planifòlies són la vegetació dominant amb un estrat arbustiu on abunden el marfull i l'arç blanc, les plantes enfiladisses com l'aríjol, el lligabosc mediterrani, l'herba remuguera i l'heura. Als fondals hi trobem una rica diversitat d'espècies arbòries on conviuen les omedes i les avellanoses, i fins i tot alguns exemplars de vern. A les carenes és fàcil veure rapinyaires com l'esparver vulgar. El picot verd, el gaig i el tudó són ben presents a la vall. Entre les joies que l'habiten podem citar el duc o l'àliga marcenca. La serp verda i la serp blanca són dos ofidis habituals als espais de màquia esclarissada ben assolejats, com el llangardaix comú, que podem observar a peu de pista. Entre els mamífers, destaca per la seva abundància el senglar. La fagina delata la seva presència per les característiques deposicions plenes de llavors. També trobem el gat mesquer i el toixó o el conill i la guineu. Petits insectívors com la musaranya comuna depreden els abundants invertebrats de la zona.

Poblat ibèric de les Maleses

Poblat laietà situat estratègicament, amb una vista panoràmica de tot el Barcelonès, Maresme i Vallès. Va estar habitat des del segle iv al iii aC. Per la seva ubicació privilegiada, desenvolupà la funció de poblat pont entre els poblats costaners i els de l'interior. L'estructura respon a un model d'urbanisme regular, amb un carrer central i bateries de cases a banda i banda. L'elit o grup aristocràtic controlava el territori que l'envoltava

i les relacions comercials. Una mostra de l'existència d'aquestes famílies distingides la trobem a les Maleses, a l'extrem Nord, on hi ha la casa de l'elit, amb divuit dependències, situada en el punt de màxima visibilitat sobre l'entorn i millor defensa natural. El treball metal·lúrgic està molt ben documentat: la casa del Ferrer ens ofereix tot el procés que se seguia en l'elaboració o reparació de les diferents peces. A les darreres investigacions s'ha pogut documentar tota una àrea de ritual sobre un aspecte de la vida dels seus habitants abans de l'abandonament del poblat.

La pedrera

Aquest espai, d'on s'extreia pedra per a la construcció, està colonitzat per arbustos com l'arç blanc o l'aladern, que creixen sense competència d'altres espècies. Diverses plantes amb flor atrauen una bona varietat de lepidòpters entre els quals destaca la papallona rei. El fet que la pedrera actui com a «recipient» de les pluges, fa que hi trobem alguns joncs i canyissars que aprofiten la humitat del subsòl, com ara la malva òlbia, una espectacular malvàcia molt escassa a la vall i en regressió arreu. A les parets de la pedrera veiem el granit que conforma la geologia de la vall i que, un cop meteoritzat i amb l'ajuda dels elements erosius, es transforma en el sauló que trobem a la base dels tal·lusos.

La font dels Avellaners

La font sempre brolla, llevat d'alguns estius excepcionalment secs. Tot i la mediterraneïtat de la vall, molts dels arbres tenen un origen euro-siberià, com l'auró blanc, l'avellaner i l'om. En aquest món humit, hi abunden falgueres com el polístic setífer, l'equiset màxim o el càrex pèndol, unes comunitats escasses al parc i que mereixen un interès i una cura especials. Amfibis com ara la salamandra comuna, porten una vida intrínsecament lligada a aquests espais.

